

Zondag 18 november 2018 - Verlangen naar God –
Taizé –viering

Lezing: Psalm 63

Net als ik bent u vast wel eens wat kwijt. Mij overkomt het vooral met sleutels en mijn mobiele telefoon.

Allemaal zoeken we wel eens wat.

Maar zoeken doe je niet alleen als je iets kwijt bent. Je kunt ook zoeken naar informatie, zoals op internet. En zoeken kan nog dieper gaan: bijvoorbeeld als je op zoek bent naar antwoorden op levensvragen. Wie ben ik, waar leef ik voor, wat is de zin van het leven?

Ook vanmorgen in de psalm gaat het over zoeken: God, u bent mijn God, u zoek ik...

De dichter van deze psalm 'zoekt' God. Wat voor zoeker is hij? Iemand die nog nooit van God gehoord heeft en hem wil leren kennen? Of was God er eerst wel, maar is deze zoeker hem kwijt? En: als je God zoekt, waar kun je God dan vinden? In de kerk? Is dit de plek voor zoekers? Of juist niet, is de kerk meer voor mensen die God al gevonden hebben?

Verlangende woorden, die David gebruikt. Zijn ziel smacht: zoals wanneer je verliefd bent en je intens kunt verlangen naar je geliefde. Zijn lichaam hunkert: zoals wanneer je gesport hebt en je lijf schreeuwt om een slok water.

Kunnen wij ons voorstellen dat je zo intens naar God zou verlangen?

Dit lied van David heeft te maken met een bepaalde periode in zijn leven. Toen hij in de woestijn van Juda was staat er boven. De woestijn van Juda, dat is de bergrug ten zuiden van Jeruzalem. Droog en heet is het daar overdag en buiten de regentijd dor en dood. Je hebt altijd een flinke voorraad water nodig. Geen plek om er lang te blijven.

Daar doolt David rond, waarschijnlijk in de tijd dat koning Saul hem achterna zit. En zoals de woestijn is, droog en heet, zo voelt David zich: verhit en dorstig. En vooral: opgejaagd, nergens vindt hij rust. Dat doet hem verlangen naar God.

Verlangen naar God.

Soms ontmoet je mensen aan wie je het zo echt kunt merken dat ze God kennen. Zo'n soort blijdschap of zekerheid, dat zou je ook willen...

Maar er zijn ook heel andere ervaringen, bijvoorbeeld als je verdrietig of depressief bent. Zoeken naar God voelt dan meer als een gemis wat je ervaart. Ooit was je blij, nu is alles donker, je voelt je alleen. En God, God lijkt zo ver weg, zo onwerkelijk, onbereikbaar. Je probeert wel te bidden, maar het is net of je in de leegte praat.

Of je leven is zo gevuld met drukte in je werk, zorgen om een naaste, misschien wel spanningen in leven. Dan heb je behoefte aan rust, tijd om al die prikkels en stress kwijt te raken. Je hoopt, dat je dan misschien meer van God zult merken, zijn stem zult horen in je hart.

Al dit soort ervaringen zou je 'woestijn' kunnen noemen. Tijden van droogte; gevoelens van eenzaamheid, verlatenheid; twijfel. Je hart is leeg, alsof er een gat zit.

Als pijn die je voelt in je lichaam. Verlangen naar God, dat is: verlangen naar rust, vrede, vreugde. Wat kun je daar inderdaad intens naar verlangen. God dichtbij, veilig, je geborgen voelen. Verlangen naar God, vanuit de leegte, als in een woestijn.

Hoe kan dat verlangen vervuld worden? David kijkt terug naar toen hij God heel dichtbij wist: in het heiligdom. En ik denk dat David er ook wel weet van had dat God overal is, ook in de woestijn. Toch, God ervaren, iets van God 'zien', dat kan blijkbaar beter in verbondenheid met elkaar. Zo wordt dat verlangen naar Gods nabijheid vervuld: in zijn huis. Dan wordt je ziel verzadigd, zegt David, daar omringt Gods overvloedige liefde je.

Dan wordt het nacht. Wat kunnen nachten kwellingen zijn. Sommigen kunnen heerlijk slapen, zich van niets bewust. Maar hoeveel mensen liggen niet elke nacht te woelen en te draaien. Gedachten die maar niet tot stilstand komen. De slaap niet kunnen vatten. Het went nooit, wat duurt een nacht dan lang.

David kent het ook, staren in het donker. Maar hij heeft een therapie bedacht. Geen slaapproefing of schaaapjes tellen, wel een manier om rust te vinden:

Liggend op mijn bed denk ik aan u, wakend in de nacht prevel ik uw naam.

En: hij haalt herinneringen op: U bent altijd mijn hulp geweest, ik juichte in de schaduw van uw vleugels.

God als een machtige adelaar, een vogel met een enorme spanwijdte. Vleugels die je overschaduwden, niet dreigend maar beschermend, veilig. Daar denkt David aan en hij herinnert zich hoe hij juichte van blijdschap.

En dan komt die rust: ik ben aan u gehecht, met heel mijn ziel, uw rechterhand houdt mij vast.

Ook als je op zoek bent, al twijfelend, kun je dat soms toch hebben. Dat je diep in je hart weet: ik ben veilig, God kijkt naar me, ik ben toch niet alleen.

Zelfs niet in de woestijn.

Wie kent niet die momenten, dat je je leeg voelt, moe, dat het allemaal even teveel is. Dat we God kwijt zijn.

Dat je zoekt, wanhopig zoeken naar troost en moed.

Deze psalm zegt ons dat God aanwezig is,

ons wil aanraken, ook in die dorre woestijnmomenten.

Op zoek naar die ervaring kan het goed zijn om je af en

toe even terug te trekken, voor een moment van

bezinning, stilte te zoeken.

Om te zingen:

Mijn ziel verstilt in rust en vrede bij God,

van Hem alleen mijn heil.

Ja, bij de Heer verstilt mijn ziel in vrede,

keert zich stil tot Hem.

Loosdrecht, Gereformeerde Kerk

ds. Hillegonda Ploeger